

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ КОРАБЛЕБУДУВАННЯ

імені адмірала Макарова

ГУМАНІТАРНИЙ ІНСТИТУТ

КАФЕДРА ПРАВОЗНАВСТВА

СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ: ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ

VII Всеукраїнської науково-практичної конференції

11–12 вересня 2015 року

Національний університет кораблебудування

імені адмірала Макарова

пр. Героїв Сталінграда, 9

ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ

Головною метою законодавчого регулювання організаційно-правових форм адвокатської діяльності в Україні, повинна стати, насамперед, розбудова системи при якій адвокат міг би вільно обирати саме ту форму, яка буде зручніше для нього, враховуючи особливості його роботи.

Наразі використання в Україні декількох організаційно-правових форм адвокатської діяльності одночасно неможливе з огляду на чинне законодавство. Ті законопроекти, які мають на меті внесення змін до чинного Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» спрямованні на удосконалення питання використання організаційно правових форм адвокатами. На нашу думку, такі новели, як запровадження законодавчого регулювання роботи адвоката по трудовому контракту в адвокатському об'єднанні (бюро, кабінеті), значно спростять вибір організаційно-правової форми адвокатам. Існування такої організаційно-правової форми полегшить і роботу адвокатських об'єднань.

Література:

1. Конституція України./ Відомості Верховної Ради (ВВР)-2013-№ 27-с.282
2. Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» //Відомості Верховної Ради (ВВР) - 2013 - № 27- с.282
3. Рішення РАУ №71 «Про надання роз'яснень практичних питань реалізації Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» щодо організаційних форм адвокатської діяльності» [Електронний ресурс] - Режим доступу: Офіційний сайт Національної асоціації адвокатів України <http://unba.org.ua>.
4. Судові та правоохоронні органи України. Навчальний посібник / А.П.Гель, Г.С.Семаков, С.П.Кондракова. – К., 2004. – 247 с.
5. Проект Закону про внесення змін до Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність" №2270 від 02.03.2015 року / Відомості Верховної Ради - М.Б. Смоленский. Адвокатура. Адвокатская деятельность ГЛАВА 2013-№ 27-с.282.

УДК 347.962(477)

ДЕЯКІ ПИТАННЯ КОНЦЕПЦІЇ РЕФОРМУВАННЯ СУДДІВСЬКОГО КОРПУСУ

Автор: Степанов С.В., канд. юрид. наук, старший викладач кафедри правознавства, Одеський національний економічний університет, м. Одеса

Сьогодні у країні відбувається багато процесів, пов'язаних із перетворенням сучасної судової системи та прилаштування її до існуючої європейської. На жаль, класичної конструкції судоустрою не існує. Кожна країна на етапі становлення та

глибокого реформування системи стикається з новими викликами, які притаманні лише їй.

Судова влада у будь-якій соціальній системі створена для регулювання всіх існуючих відносин. Саме судова влада є остаточною інстанцією для справедливого, прозорого вирішення непорозумінь між всіма суб'єктами держави, а тому її важливість важко переоцінити.

На перший погляд правова та організаційна складова діяльності судової влади не знаходяться у взаємозв'язку, оскільки організаційна складова знаходиться поза увагою системи. На першому місці розглядається тільки дія або акт судової влади, без урахування об'єктивно-правових умов його прийняття. Але сучасна держава повинна балансувати між дією та слідством.

Необхідно звернути увагу, що за роки незалежності ми так і не змогли позбавитись від деяких фундаментальних проблем радянської системи правосуддя, без усунення яких просто неможливо реформувати систему далі, оскільки ми не дійшли ще до твердої поверхні, з якої можна відштовхнутись.

Відомий науковець І.Л.Петрухін у своїх дослідженнях виділяє наступні недоліки радянської моделі судової влади, до яких належить: невисока якість роботи системи при її надзвичайній перевантаженості; відсутність згуртованої і незалежної суддівської корпорації, що має вагу в державній діяльності і свідомо реалізує інтерес права; низький рівень матеріально-технічного забезпечення її діяльності і соціально-побутових гарантій для її служителів; неавторитетність в громадській думці; спотворення природи і цілей судової юстиції; залежне положення суду і посадовців юстиції; кадровий голод; втручання у сфери, що традиційно вважалися приватною справою громадян; відсутність доступності, довіри і пошани.

Як вбачається, багато вказаних проблем існує дотепер.

У формуванні складу Вищої ради юстиції і сьогодні беруть участь органи державної влади: Верховна Рада України, Президент України та органи прокуратури. І тому вони можуть впливати на прийняття рішень Радою, що не можна визнати вірним.

Проблема перевантаженості судів і досі не вирішена. Суди загальної юрисдикції надто завантажені справами, більшість яких потребують значних ресурсів часу, а їх нерозгляд упродовж розумного строку не тільки суперечить законодавству України, але й порушує право на доступ до правосуддя, гарантоване ст.6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Всі ці питання витікають з недоліків формування та організації діяльності суддівського корпусу.

Важливим кроком на шляху реформування суддівського корпусу став Указ Президента України «Про Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015 – 2020 роки» від 20.05.2015 року № 276/2015, який встановлює пріоритети реформування судової влади – системи судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів як на рівні конституційних змін, так і на рівні впровадження першочергових невідкладних заходів, які забезпечать необхідні позитивні зрушення у функціонуванні відповідних правових інститутів [1]. Серед запропонованих Стратегією завдань слід відзначити завдання підвищення вимог, у тому числі етичних, до членів органів, відповідальних за формування суддівського корпусу, оптимізації органів формування суддівського корпусу (п.5.1 Стратегії).

На наш погляд, необхідно провести відповідну систематизацію з метою виділення категорій справ, щодо яких можлива зміна правил підвідомчості, та передати їх на розгляд у більш розвантажений суд (наприклад, адміністративний або господарський). Поряд з цим не слід скидати з важелів розвиток альтернативних способів вирішення справ, зокрема, медиацію, третейські суди.

На даний час Україна знаходиться лише на стартовій прямій з будування незалежної, справедливої, оперативної судової системи, яка буде здатна відповідати сучасним викликам у найкоротший строк, та нарешті поверне їй авторитет та довіру суспільства.

Література:

1. Стратегія реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015 – 2020 роки: Затв. Указом Президента України від 20.05.2015 року № 276/2015 // Офіційний вісник Президента України. – 2015. – № 13. – Стор. 13 – Ст. 864.

УДК 347.965

РЕФОРМУВАННЯ ДОСТУПУ ДО АДВОКАТСЬКОЇ ПРОФЕСІЇ В КОНТЕКСТІ ЗАПРОВАДЖЕННЯ АДВОКАТСЬКОЇ МОНОПОЛІЇ (ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД)

Автор: Донець А.М., адвокат, м. Миколаїв

Останній рік в Україні тривають процеси реформування конституційного законодавства, які торкаються таких важливих сфер як: організація державної влади, децентралізація, адміністративно-територіальна реформа, реформа

Зміст:**Секція 1 «Теорія та історія держави та права. Філософія права»**

Нікітенко О.І. Правова доктрина України та сучасні умови захисту прав і свобод людини	3
Дрожанова О.М. Право як соціальний інститут	5
Шкарупа К.В. Необхідність розвитку функцій держави на сучасному етапі функціонування громадянського суспільства	6
Бєлоусова С.М., Шевченко Д.О., Teaching Legal English	8
Бобіна О.В. Теорія і практика утвердження правової держави в Україні в історичному контексті	10
Герасимець М. М. Формування громадянського суспільства як передумова розвитку правової держави в Україні	11
Коваленко А.С. Дія нормативно-правових актів у часі, просторі та за колом осіб	14
Куртій О.Ф. Норма права: поняття, структура, види	17
Назарова О.Ю. Місце права в системі соціальних норм	19
Панчук Д.В. Систематизація нормативно-правових актів	21
Скриль С.А. Функціонування судової системи України у контексті правової парадигми європейської цивілізації	24
Тищенко Л.С. Прогаплини в законодавстві та застосування юридичних норм за аналогією	27
Федоренко Т.М. Метод герменевтики в юридических дослідженнях	29
Секція 2 «Конституційне право. Адміністративне право. Адміністративний процес»	
Борко А.П. Проблеми автономності адміністративних судів України	32
Гриб К.Є. Оскарження рішень атестаційних комісій	35
Кузнєцов К.В. Правовий аналіз існуючих організаційно-правових форм адвокатської діяльності	37
Степанов С.В. Деякі питання концепції реформування суддівського корпусу	39
Донець А.М. Реформування доступу до адвокатської професії в контексті запровадження адвокатської монополії (зарубіжний досвід)	41
Ломжець Ю.В. Можливості правового регулювання використання ЗМІ як форми лобізму	45
Дубинський О.Ю. Нормативно-правова база регулювання трудової дисципліни	47
Степанова Т.С. Учасники процесу як комплексний інститут процесуального права	51
Волошенко А.В. Оцінка ризиків у протидії корупції	53
Войнарівський М.М. Гарантії охорони та захисту прав та законних інтересів суб'єктів господарювання при застосуванні адміністративно-господарських санкцій	55
Іванцов В.О. Адміністративне затримання та доставлення порушника: прогаплини правового регулювання продовжують зумовлювати проблеми правозастосування у діяльності Національної поліції	58
Хачатуров Е.Б. Митний контроль у суднобудуванні	65
Подпала О. В. Адміністративна відповідальність неповнолітніх	68
Романенко М. В. Сфера компетенції патрульної поліції щодо попередження насильства в сім'ї	72
Пономарьов О.С. Особливості та напрями удосконалення правового регулювання ринку зерна в Україні	76
Сікорський О.П. Деякі питання щодо визначення та структури адміністративного процесу	78
Максимчук М. До питання реформування у сфері управління юстицією	81
Сандюк Г.О. До питання реформування системи міжбюджетних трансфертів в Україні	85
Биков І.С. Проблема необхідності біометричних паспортів в сучасній Україні	87
Клюєв О. М. До питання поняття «громадський порядок»	90
Мухіна Т.Б. Проблемні питання адміністративно-правового забезпечення функціонування судової системи України	92